

JAN KUČERA

**NOVÝ
SVĚT 3**

NOVÝ SVĚT 3

Jan Kučera

MOTTO

**Který národ se nepoučí ze své historie, je nucený
k tomu, aby si ji zopakoval.**

W. Churchill

ÚVOD

Naše hrdiny jsme v předchozím díle opustili po vítězné válce s vetřelci z Osmanské říše. České a Uherské království spojil v roce 2226 sňatek české princezny Marie a uherského prince Ištvána. Přicházely roky míru a prosperity. V našem malém království byl dostatek jídla pro všechny. Hrady a jejich vojenská síla garantovaly bezpečí našich lidí. Nebyl rok, aby naši inženýři, technici a vynálezci nepřicházeli s novými nápady a řešeními stávajících problémů. Praha a Brno už měly fungující přívody pitné vody do všech bytů a kašen včetně funkčních odpadů. Do těchto klíčových měst je zavedený elektrický proud z vodních elektráren vltavské kaskády a vranovské přehrady. Začaly fungovat první malé továrničky na zpracování potravin, jako byly konzervárny na maso a luštěniny, výroby uzenin a sušeného masa. Existovala jednotná a pevná měna podložená stříbrem, kterou používali i obchodníci za našimi hranicemi. Pořád ale mělo České království jen zlomek počtu obyvatel starého světa před bodem zlomu. Bude to trvat řadu generací, než se částečně zalidní dosud mrtvá města, stovky vesnic v jejich okolí a horských farem. V tom měli Osmané velkou výhodu svým mnohoženstvím, které křesťanství a zákony našeho království zapovídaly.

Přesto se rodilo tolik dětí, že musela královská rada reagovat na množství se úrazy, a dokonce i úmrtí při nehodách dětí hrajících si na ulicích a cestách s projíždějícími koňskými potahy, bryčkami a kočáry.

Z královské pokladny byly vystavěny v parcích měst a za hradbami hradů a vsí desítky dětských hřišť. Dále Hrad finančně podpořil organizace Junák a Sokol, aby dostaly děti z nebezpečných ulic a cest do kluboven a sokoloven těchto organizací. Hlavně v době prázdnin bylo nutné děti přesunout do táborů v přírodě. Po těchto opatřeních se rapidně snížil počet úrazů i úmrtí dětí při nehodách v Praze i ostatních městech a hradech.

V poslední době, především po vyhrané válce s Osmany, přicházely do Prahy stovky studentů ze Slovenska, balkánských zemí a Polska. Nejdříve absolvovali tříměsíční kurz češtiny a až potom mohli nastoupit do gymnázia a později i na univerzitu. Hrad tyto studenty ze zahraničí vítal, protože si svá studia i pobyt hradili sami a jednalo se většinou o mimořádně schopné a talentované mladé lidi, převážně ze šlechtických rodin.

Ale vraťme se k ději naší trilogie a podívejme se, jak si to Království české vedlo v dalších letech při tvorbě toho svého NOVÉHO SVĚTA.

1./ ČTYŘI ROKY KLIDU, MÍRU A TVOŘIVÉ PRÁCE

Jak popsat čtyři roky, ve kterých se po vyhrané válce citelně zvýšila ekonomická úroveň celého království? Školy byly přeplněné dětmi tak moc, že začali učit i absolventi střední školy s maturitou. Rychle jsme pracovali na učňovském školství, aby měly jednotlivé cechy dost mladých adeptů. Dále jsme otevřeli tři velké internátní školy pro mládež chystající se na práci v zemědělství. Tam nás „bota nejvíce tlačila“. Chyběla nám generace zkušených sedláků a zemědělců. Mladí chtěli většinou do měst, ale po celém království byly tisíce prázdných vesnic a zemědělských usedlostí. Nechtěli jsme jít cestou direktivních nařízení, ale města potřebovala jíst a bylo nutné rozšiřovat zemědělskou výrobu, aby je dokázala uživit. Slavnostně jsme otevřeli továrnu na výrobu zařízení pro naše zemědělce. Jednalo se o zařízení na zpracování mléka na sýry, máslo, tvaroh a další mléčné produkty. Poptávka po tvrdých a měkkých sýrech, másle, tvarohu i po čerstvém mléku byla veliká. Krav jsme měli nadbytek, ale zpracování mléka zaostávalo. Takových malých bitev o lepší budoucnost jsme vybojovali za ty čtyři roky desítky, snad i stovky.

Tehdy jsem si uvědomil, jaký je to propastný rozdíl řídit hrad s několika stovkami obyvatel a řídit celé království. To, co jsme na hradě vyřešili za několik hodin, tady trvalo týdny, měsíce, a někdy dokonce roky. Ministerská rada se scházela jednou týdně a každý ministr začínal tím, že jeho rezort je ten nejdůležitější a jeho problémy

je nutné řešit přednostně. Velká pražská sídliště za hradbami Prahy byla obehnána ploty a strážena muži pražské posádky. Nebyl rok, abychom nešli znovu prohledávat byty, protože to či ono scházelo a věděli jsme, že v desetitisících bytů to najdeme. V této době se nám konečně podařilo vyklidit a zprovoznit dálnici Praha–Brno. Dělníci pokračovali dál na Prešpurk, ale to už bylo s pomocí místních dělníků z Uher. Totéž se podařilo i s železniční tratí, která nyní vedla z Prahy až do Budapešti. Slavnostního otevření této trati jsem se chtěl osobně zúčastnit a jet se podívat na dceru a naše vnoučata, která se jim v této době narodila.

Psal se rok 2229 a našim dětem se narodila dvě má vnoučata. Ištván a Marie byli pořád šťastný a zamilovaný pár. Přípravy na první cestu vlakem za hranice našeho království končily. Na zastávkách byl připravený dostatek vody i paliva pro parní lokomotivu. Vlak byl naložen zbožím, abychom jeho cestu patřičně obchodně využili.

2./ CESTA ZA VNOUČATY NA BUDÍNSKÝ HRAD

Budínský hrad

Cestoval jsem s královnou a řadou hodnostářů v luxusním vagonu prvního československého prezidenta T. G. Masaryka. Na každém nádraží i podél cesty nás zdravily snad tisíce obyvatel našeho království. Na každém větším nádraží nás čekal starosta s proslovem, hudba zahrála hymnu, a až potom jsme mohli jet dál. Cesta do Brna se tak protáhla o několik hodin. Tam jsme přespali a přistoupil k nám

Marek s Aničkou, kteří se cesty také zúčastnili. V Prešpurku byla další zastávka s přespáním přímo na hradě. Místodržící Horní země Slovák hrabě Blažo vzpomínal na naši společnou minulost v Československé republice. Ráno jsme vyjeli a ještě dopoledne jsme za zvuku fanfár dojeli na budínské nádraží. Tam nás uvítal Ištván s Marií a čestnou vojenskou stráží. Vyslechli jsme uherskou i českou hymnu a v kočáře odjeli na Budínský hrad.

3./ NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ DVOJČAT

Ihned jsme šli navštívit Chána, který churavěl a lékaři nařídili, aby byl v teple a chřipku poctivě vyležel. Když všichni z komnaty odešli a zůstali jsme tam sami, zeptal se mne Chán, zda jsem splnil největší přání jeho dcer dvojčat, které jsou v mých službách. Jen jsem přikývl. Zita se Zojou za chvíli vstoupily a každá vedla za ruku své dítě. Zita chlapečka a Zoja krásnou plavovlasou holčičku. Chán se na ně usmál, pohladil svá vnoučata po hlavě a vtiskl každému z nich do ruky zlatý dukát se svým portrétem. Ženy byly dojaty, poklonily se, poděkovaly a odvedly děti z místnosti. Chvíli jsme se ještě bavili, ale viděl jsem, že je Chán unavený, a tak jsem jej nechal odpočívat.

Marie s Ištvánem mne zavedli do Matyášova chrámu, kde jsme se všichni pomodlili za zdraví a štěstí Chána a mých vnoučat Matyáše a Anny. Chrám byl překrásný a Marie mne po něm provedla s patřičným výkladem. Pak jsem se krátce sešel s Ištvánem a Markem nad mapou, kde byly vyznačené práce na vyčištění zbytku dálnice Brno–Prešpurk–Budapešť od autovraků. Zprovozněním dálnice a železniční trati se může významně zvýšit pohyb zboží mezi námi ku prospěchu obou království. Pak jsem se pěkně unavený odebral do ložnice. Do tří dnů byl Chán v pořádku a připomněl mi slib z Prahy, že mne vezme na venkov mezi opravdové Maďary.

Odjeli jsme inkognito jen s dvojčaty a jeho „stínem“. Převlečení do běžných šatů jsme dojeli do vesničky na okraji Balatonu. V malé Halászcsárdě jsme si dali vynikající rybí polévku halászlé a po ní pravý guláš ze Szegedu. K tomu nám hrála cikánská muzika a tančily tři kouzelné cikánky. Dvojčata nám přinesla mísu zeleniny, sýra a nakrájené čabajské klobásy. Tokajské víno bylo tak sladké a opojné, že ani nevím, kdy jsem šel spát. Ráno nás čekala bohatá snídaně a světe, div se, vůbec mne nebolela hlava. Dvojčata automaticky převzala úlohu servírek a bylo vidět, jak jsou šťastné, když mohou používat svou mateřskou řeč a starat se o „své“ dva zbožňované krále. Jezdili jsme po okolí ještě další dva dny, než jsme se vrátili na Budínský hrad. Před odjezdem jsem připomněl Ištvánovi, že nás čeká znovuzavedení gregoriánského kalendáře s přestupným dnem, aby se sjednotil

kalendář v našich zemích. Po vyložení vlaku se české zboží vyměnilo za uherské víno, uherské salámy, čabajky, mletou papriku a další zboží. Skoro po týdnu jsme mohli vyjet na zpáteční cestu.

Poslední den před naším odjezdem a závěrečnou hostinou uspořádal Ištván velký rytířský turnaj, kterého se sám zúčastnil. Vyzval i muže z mého doprovodu a dva se rozhodli bránit barvy našeho království. Marek se chtěl také přihlásit, ale jeho věk skoro čtyřiceti let a Anička mu v tom zabránily. Naši ostrílení borci z desítek turnajů u nás pořádaných skončili mezi nejlepšími a vzorně obhájili naši čest vynikajících turnajových bojovníků. Pak jsme Ištvána i jeho mladé šlechtice pozvali na chystaný mezinárodní turnaj na největším stadionu světa. S povděkem naše pozvání přijali a slíbili hojnou účast.

Chán si nejvíce pochvaloval české pivo a pražskou šunku. Na hostině před naším odjezdem si oba naše slavné produkty zamiloval krom Chána snad celý uherský dvůr plný šlechticů a kléru. Rozešli jsme se jako skuteční členové jedné rodiny.

Věděl jsem moc dobře, jaké bylo největší přání našich dvojčat. Mnohokrát mi jej opakovaly, a tak jsem je splnil. Dva měsíce před porodem odjely z Karlštejna do Prahy, kde pod dozorem doktora Hrona bez problémů obě porodily zdravé děti. Po pěti měsících se vrátily s kojnou a poctivě se u mne střídaly tak, že jedna dohlížela na obě děti a druhá na mne. Děti byly hravé a rády za mnou chodily.

Těšilo mne jejich neustálé ptaní a zvědavost. To bylo pořád dokola: „Tatínku, a proč je den a noc“ a tisíce jiných otázek, které mne kupodivu v mém klidu vůbec nerušily. Jejich maminky je ode mne nejdříve odháněly, ale když pochopily, že jsem s nimi šťastný, byly šťastné také.

Má vnoučata od Marka a Marie vyrůstala v Brně a Pešti. Tak jsem byl o to více vděčný za přítomnost těchto mých „levobočků“. Dvojčata dobře věděla, že se o naše děti dobře postarám jak vysokým titulem, tak i vzděláním a majetkem. Hned od nejtělejšího mládí maminky obě děti učily oběma jazykům. Češtině i maďarštině se naučily tím nejpřirozenějším způsobem, hovorem se svou matkou a otcem. Já jsem je formou pohádek a příběhů zasvěcoval do historie našeho Nového světa. Obě děti mi dělaly jen samou radost svou inteligencí a vnímavostí. Rády se pořád na něco ptaly a měly velkou radost z toho, že neumím maďarsky. Tak jsem jim to vracel svou němčinou. To je zarazilo, a až potom zjistily, že je těch jazyků velké množství a ne jen dva, které znaly. Byly pro mne příjemnou změnou, když mne vytrhávaly ze studia, převážně historie. Hledal jsem pro Marka i naše království další cesty ke zlepšení naší společnosti, ale i její bezpečnosti.

4./ 40. VÝROČÍ BODU ZLOMU SPOJENÉ S PŘEKVAPENÍM

Čas ale nikdo nezadrží a blížilo se už čtyřicáté výročí „bodu zlomu“. Já jsem před čtyřmi lety překročil šedesátku a Marek, dítě Nového světa, završí také svou čtyřicítku. Cítil jsem, jak ke mně po špičkách přichází stáří. Marek mi pomáhal, seč mu síly stačily, ale nakonec jsem se rozhodl, že z něj udělám svého spoluvladaře. Nechám jej s Aničkou korunovat a naplno vládnout. Sám se ještě více stáhnou do pozadí a budu se naplno věnovat jen diplomacii. Proč zrovna jí? To jediné jsem Markovi dlužil, chybí nám smlouvy s Polským a Bavorským knížectvím. To jsem chtěl ještě dotáhnout v zájmu bezpečnosti našeho království ke zdárnému konci a rozhodl jsem se, že začnu s Polskem. Snad proto, že na univerzitě studuje řada chlapců, ale i dívek z Polska a já se od nich dovídám jen samé dobré zprávy o této zemi.

Jen odhadem je osmdesát procent lidí v našem království mladších čtyřiceti pěti let. To znamená, že drtivá většina obyvatel starý svět už nezažila. Každé výročí, které jsme dosud slavili, mělo nějaké vyvrcholení. I na toto kulaté výročí jsem chystal velké překvapení, a to korunovaci mého syna Marka I. Českého. Královská rada potřebovala několik minut, aby tuto informaci vstřebala, ale potom postupně všichni mé rozhodnutí schválili. Načasovali jsme tuto informaci na poslední den oslav. Událost byla oznámena v Královských novinách, v rozhlase po drátě a nakonec ji vyhlásí

i heroldové po celé Praze. Šlechta i duchovenstvo byly přítomny na oslavách výročí, a tak se jen dostaví na korunovaci do Svatovítského chrámu a na následnou hostinu na Hradě.

Vše proběhlo hladce a Marek dostal ke svým čtyřicátinám pěkný dárek, když dav volal: vivat REX BOHEMIA Marek I. Český! Současně byl jeho syn Jan III. jmenován markrabětem moravským. Od té doby jsme měli „starého“ a „mladého“ krále, jak si nás lidé začali rozlišovat. Mnohokrát jsem si představoval korunovaci svého syna a snachy, až zemřu, a nakonec jsem té slavné chvíli byl přítomen. Jediné, co mi bylo líto, byl fakt, že jej v tuto mimořádně slavnou chvíli nevidí jeho maminka Eliška. Snad se na tu slávu dívá z nebe a věřím, že je šťastná. Marek roky sbíral zkušenosti při řízení Markrabství moravského, a tak jsem o něj jako o krále neměl strach. Byl rozvážný a nikdy jsem jeho rozhodnutí nemusel upravovat nebo dokonce rušit.

5./ KORUNOVACE KRÁLE A KRÁLOVNY, NOVÝ MINISTR VÁLKY

Nechal jsem přivést z Karlštejna korunovační klenoty a sám jsem spolu s arcibiskupem pražským vložil na hlavu svého syna svatováclavskou korunu krále a císaře Karla IV. Svatovítský chrám a později i Vladislavský sál, kde se konala hostina, byly přeplněné šlechtou a klérem. Tolik jásotu jsem snad nezažil ani já při své korunovaci. Arcibiskup nového krále Marka I. i královnu Annu pomazal posvěceným olejem a královně vložil na hlavu menší korunu určenou pro královnu. Nedalo mi, abych si nevzpomněl na to vyděšené děvčátko, které Marek přivedl před patnácti lety na náš hrad. Její otec doktor Hron si utíral slzy štěstí a věřím, že také vzpomínal na zesnulou matku nynější české královny Anny. I po těch patnácti letech tvořili překrásný pár, na který jsem byl patřičně hrdý, a lid je přímo zbožňoval.

Chtěl jsem si již odpočinout a v klidu a pokoji předat vládu do rukou svého schopného syna a jeho manželky. Etelka od první chvíle začala Annu zasvěcovat do všech svých aktivit královny. Předala jí předsednictví Červeného kříže, provedla ji klášterem a zařízením, ve kterém vzdělávala sirotky, ženy samoživitelky a talentované děti nemajetných. Aby toho na Annu nebylo tak moc, tak si práci v této oblasti rozdělily a začaly úzce spolupracovat. Annu zajímaly hlavně zdroje financí, které tuto bohu libou činnost podporovaly. Na Moravě

se pokoušela o podobné aktivity, ale jen v malém rozsahu, jelikož ji právě finance dost limitovaly.

Anna byla překvapena tím, že naše dcera Eliška chodí spolu se sirotky do klášterní školy, a hned tam přihlásila i svou dceru. Všechny tyto novinky roznesly do celé země Královské noviny, čímž ještě vzrostla popularita mladého krále a královny. Rubem této mince bylo, že obdivovaný pár přišel o své soukromí. Kam přišli, lidi je obklopili, ptali se na tisíc věcí a s pomocí ochranky museli doslova utéct. Nyní Marek začal chápat mé letité „útěky“ do klidu karlštejských lesů a jeho tichých zdí. Čekal jsem na první Markovo rozhodnutí jako nového krále a dočkal jsem se záhy. Na první královské radě navrhl jako nástupce odcházejícího ministra války Ursuse. Mile mne překvapil a rád jsem s jeho návrhem souhlasil. Jeho první zahraniční cesta vedla na Budínský hrad. Po cestě jsme se zastavili na Vysoké válečné škole v Holešově a tam Marka seznámili s přísně tajnými novinkami v naší armádě. Především s těmi, které byly nejpřísněji utajované.

Nebudu vypisovat vše, co nám za tři dny vojáci předvedli. Jen zmíním to, co ukázali novému králi na jeho přání. Moc si přál, aby v případném vojenském střetnutí v budoucnosti nebyli na naší straně žádní padlí vojáci. Odjeli jsme na střelnici, kde byly připraveny dvě samohybné houfnice, Dana a César. První s dostřelem dvacet a druhá dokonce čtyřicet kilometrů. Následně nám ukázali neskutečně přesné navádění střelby v rozmezí desítek metrů. I pokroky, které udělalo

ženijní vojsko, byly neskutečné. Jako třesinku na dortu nám předvedli drony s kamerou, které nepozorovány mapují prostor bojiště a zároveň přenášejí obraz do armádního centra. Na závěr se nad lesem objevil skoro neslyšný vrtulník Apach a zakroužil nad našimi hlavami, aby byla vidět jeho děsivá výzbroj raket a kanonů. Pak zmizel za lesem jako sen z jiné doby. To bylo nejstřeženější eso naší armády, které by mělo být nasazeno jako poslední trumf do ztraceného boje. Nakonec se před Markem vysílačkou spojili s pevností Adam na pomezí našich hranic na severu a pevností Záviš na rakouské hranici. Marek, který ještě před pár lety zažil holubí poštu, byl v mírném šoku. Naši inženýři a mechanici zvládli prakticky skoro všechnu zakonzervovanou vojenskou techniku bývalé republiky krom nadzvukových letadel. Dokonce i těžká obrněná technika je již ve cvičném pohybu, jelikož vše pohání diesel – elektrické pohonné jednotky.

Marek byl nadšený a nemluvil o ničem jiném, až jsem jej musel trochu mírnit. Ne vše bylo určeno pro uši cizích lidí. Chán byl na Budínském hradě potěšen, když jsem mu jako prvnímu představil nového českého krále. Oba se znali, ale to gesto jej potěšilo natolik, že jsme si vezli domů krom mírného bolení hlavy z tokajského krásnou relikvii ze zlata do svatovítského pokladu. Po cestě jsem Markovi nabídl, abychom u příležitosti jeho korunovace vyhlásili velkou amnestii spojenou s konečným zrušením otroctví v našem království. Marek se zamyslel a zeptal se mne, zda vím, že budeme ve střední Evropě první, kdo to udělá? Jen jsem kývl, pak mi podal ruku

a poděkoval. Přípravu a realizaci jsme ponechali ministrům a jejich úřadům. Zároveň jsme opravili a zprovoznili věznice na Pankráci a na Borech v Plzni. Pořád existovaly osoby s tak těžkým proviněním, pro které bylo jen vězení s pracovní povinností.

Správu věznic si vzal do své kompetence nový ministr Ursus. Vypracoval vězeňský řád a systém střežení objektu zatím z armádních zdrojů, než se zřídí a vyškolí vězeňská stráž. Nakonec naše tiskárna vytiskla tisíce portrétů nového krále do školních tříd a na úřady. Tak všude visel Markův přísný výraz vedle mé usměvavé tváře. I mincovna začala razit druhou variantu pražského groše s Markovým jménem.